

fig; dels er det vanskeligt at drage Grændserne for de Enkeltes Lodder i Vandet, dels er det vanskeligt at bestemme, hvilken Ret den enkelte Lodsejer kan udøve med Hensyn til Vandet. Man har derfor ogsaa set fremfat den Ansæelse, at slige Bænde, der ikke indesluttes af Enkeltmands Grændser og ikke ved særlig Udkomst ere erhvervede af en Enkelt, skulde være enten i et Slags Ejendomsfællig eller helt ligge udenfor den private Ejendomsret, og den i D. L. 5—10—42 ommeldte Fiskeriet i fælles første Vandet indtil Midtstrøms er da anset for en de tilgrændsende Lodsejere indrømmet særlig Brugret over Vandet, men ikke for en i disses Ejendomsret liggende Besøjselse. Dette er imidlertid udenfor al Tvivl urigtigt; ligesom en rigtig Fortolkning af de herhen hørende Bestemmelser i Danske Lov vist nok fører til at antage, at 5—10—42 er gaaet ud fra, at Vandet selv er delt mellem de tilgrændsende Ejendomme efter en Midtstrømslinie, der er en fast og uforanderlig Skjellinie i Midten af Vandelejet og ikke en efter Vandoverfladens Omvælinger fluktuerende Linie i Vandets Overflade (som det i Norske Lov 5—11—5 hedder: „det som var midt i Aaen, da hun randt ret af gammel Tid“), saaledes tør det ogsaa i det praktiske Liv være en uomtvistelig Sætning, at, naar ikke særlige Grunde ere tilstede for en anden Ordning, da tilhøre Søer og Vandløb de tilstødende Ejere med fuld Ejendomsret, hvad der f. Ex. viser sig, naar der bliver Spørgsmaal om Rørker, eller naar et Vandløb eller en Del af et saadant af en eller anden Grund, saasom ved Regulering, lægges tørt. — Udvalget skjønner nu ikke rettere, end at det er til Fiskeriets velforstaede Lær, at denne Brug af Vandet er knyttet til Ejendomsretten over det, og det er derfor foreslaaet udtrykkelig udtalt i Loven (§ 53), at Fiskeriet i første Vandet alene tilkommer Ejeren af Vandet, med mindre nogen Anden maatte have særlig Udkomst dertil, og (§ 54) at i Bænde, der tilgrændse flere Ejeres Jorder og ere fælles mellem dem, er Midtstrømslinien at anse som Grændsen for Lodsejernes Andele i Vandet saavel som for deres Ret til Fiskeri i samme.

Naar her er tilføjet, at de paagjældende Bænde skulle være „fælles“, da er dette i Overensstemmelse med D. L. 5—10—42 og sket for at fremhæve, at Bænde, der tilgrændse flere Jorder, ikke altid ere fælles mellem Jordejerne; idet de nemlig kunne tilhøre en eller flere Enkelte med Udelukkelse af de Andre, — i hvilke Tilfælde det selvfølgelig ikke kan statuere, at Midtstrømslinien er Grændsestjæl. Dernæst handles her kun om de Bænde, der ere fælles paa Grund af, at de tilgrændse flere Jordejendomme, idet et Fællesskab af anden Grund, maa hvile paa særlige Udkomster, i hvilke da tillige Grændsespørgsmaalet maa finde sin Løsning.

Ved Udtrykket „fælles“ tænkes paa et Sameje, hvor hver af Medejerne har sin særskilte Del af Ejendomsgegenstanden (condominium pro partibus divisio), idet denne altsaa ved fysiske Delingslinier er udstykket imellem dem. Ved „Midtstrømslinien“ forstaaes, ligesom ved de omtalte Linier fra Midten af Søen til Markstjæl, uforanderlige Linier, der tænkes dragne i Vandelejet („den gamle Midtstrømslinie“).

Andet Punktum i § 53 udtaler udtrykkelig det Forbud, som alt ligger i Bestemmelsen i det første Punktum.

§§ 55—57. Da Fiskene i de Enkeltmand tilhørende Bænde maa betragtes som værende Ejernes Ejendomsgegenstande, med hvilke han kan handle, som han finder for godt, bliver der ikke Spørgsmaal om at give Lovregler for Fiskeriet i slige Bænde. Hvis Ejeren ødelægger sit Fiskeri, er der ingen, der lider Skade derved, undtagen han selv, og der skjønnes ikke at være nogen Grund for Lovgiveren til at gribe ind i dette Forhold. Det samme gælder selvfølgelig, om end Ejendomsretten er delt imellem flere Medejere i et egentligt Sameje, eller Brugen tilkommer en Anden end Ejeren. Forholdet er her udelukkende privatretligt, og dets Ordning maa overlades til de Bedkommende selv.

Underledes stiller Forholdet sig med Hensyn til de i § 54 omhandlede „fælles“ Bænde. Vel ejer enhver af de paagjældende Lodsejere sit Stykke af Vandelejet, og altsaa ogsaa i hvert enkelt Øjeblik sin Del af Vandet med deri værende Fisk. Men ifølge Vandets Natur strømmer det frit fra den ene Ejers Lod til den anden, det stifter idelig Ejer, og ifølge vor Lovgivning, der stemmer med Sagens Natur, er ingen Ejer berettiget til at gribe ind heri ved enten at standse Vandets Løb, bortlede det, eller paa en anden Maade hindre det fra at følge sit gamle eller naturlige Løb. Ligesom Vandet gaar ogsaa Fiskene fra Lod til Lod, fra Ejer til Ejer, og det er dette Forhold og den deraf opstaaende Indgriben af de forskjellige Interessers i hinanden, som nødvendiggjør en positiv Ordning, om ellers Vandene skulle blive deres Ejere til Nytte paa rette Maade. Det er gjenlydende, at det er af stor Betydning for enhver Lodsejer, der vil bruge Fiskeriet i sin Del af et fælles Vand, hvorledes de andre Lodsejere bruge deres Fiskeri eller deres Dele af Vandet; den ene Ejers vil ved at standse Fiskeriet i sin Vandpart tillige standse Fiskeriet for alle de andre Ejere; i et Vandløb vil en Ejers ved at affpærre Vandet med et Fiskeriredskab kunne hindre Fiskenes Gang op og ned o. s. v. Det er endvidere klart, at Vandets Afbenyttelse paa anden Maade end til Fiskeri, saasom til Engvanding, Drikraft for Møller, Sejlads, vil kunne træde hindrende i vejen for Fiskeriet, saaledes at Kollisioner kunne opstaa. Det er da af Hensyn til de forskjellige Interessers, der saaledes kunne mødes i